

[H. C. Hansen.]

ærede medlem hr. Edvard Sørensen. Han har jo altid været på stikkerne, hvis der var en smule skattelettelse i udsigt — såvidt jeg har forstået. Jeg husker det i hvert fald fra de forhandlinger, det ærede medlem og jeg har ført tidligere. Jeg husker det ærede medlems skarpe irettesættelse af den nuværende finansminister, fordi han ikke forstod skattelettelsens berettigelse, dengang vi lavede skattelettelse i samarbejde, og dengang — i foråret 1949 — bad det ærede medlem oven i købet mig om at undersøge, om det ikke var muligt at gennemføre langt betydeligere skattelettelser end dem, der er foreslået. Det ærede medlem skal lade være med at være så loyal overfor sit eget partis nødvendige valgpropaganda, at han helt ser bort fra, hvad han tidligere har sagt. Det er unægtelig en slem arv, de herrer fra regeringspartierne slæber rundt med, når man tager i betragtning, hvad de har sagt tidligere på disse områder til vælgerne ude omkring i landet. Det er udtalelser, der ikke i nogen henseende pyn-ter på dem.

Jeg har allerede peget på, at skatterne sandsynligvis vil give et større provenu end beregnet, og på det med militærudgifterne. Og det har undret mig — det må jeg sige —, at man fra radikal side ikke har været interesseret i dette sidste spørgsmål. Det er mærkeligt, at man fra radikal side kun har interesseret sig for et stykke bogholderi, for en rettelse af tal, som i forhold til, hvad den højtærede finansminister har forelagt os, er uden nogen realitet. Men en besparelse, en efter vort skøn forventelig besparelse på dette område, har ikke interesseret de radikale — der har man holdt sig tilbage.

Mit parti erkender, at der ikke i øjeblikket er store muligheder for en nedbringelse af den samlede skattebyrde, medmindre man, som efter regeringens oprindelige forslag, vil vælte byrden over på alle de mange og jævne indtægter, som efter vor mening ikke har mulighed for at bære en yderligere belastning i øjeblikket, hvadenten man kalder den skat eller højere priser. Det er jo storartet, at denne regering, der har ladet sig slæbe fra punkt til punkt, snart af de radikale, snart af retsforbundet, nu velsagtens skal gå ud og optræde som socialt velvillig overfor befolkningen, efter at den har fremsat forslag her i rigsdagen, hvorved den ville snyde familier med børn, under-

byde de gamle og i det hele taget gennemføre foranstaltninger, der — om den havde haft magt, som den har agt — ville have betydet en afgørende social forskydning.

Vi mener — som jeg lige har sagt —, at der ikke er store muligheder for lettelser; efter vor opfattelse ligger mulighederne indenfor det halvt hundrede millioner kroner, som jeg nogle gange har talt om. Det er baggrunden for vor stillingtagen her. Efter vore forslag gives der dækning både for prisstigningerne og for skotøjsrabat-kortenes bortfald. Det er ikke tilfældet efter forligspartiernes forslag — det er stadig ikke tilfældet efter forligspartiernes forslag.

Man vil måske spørge mig, om jeg ikke kunne motivere dette nærmere, og det vil jeg gerne gøre. En forsørger i købstæderne uden børn, skal vi sige en arbejdsmand med en jævn bruttoindkomst på 6 500 kr. og en skattepligtig indtægt på 5 000 kr., får efter regeringens forslag en lettelse på 15 kr. Merudgiften til brød og mælk for de to mennesker, der her er tale om, bliver 40 kr. Han får altså ingen dækning. Efter socialdemokratiets forslag får han en lettelse på 67 kr.

Og lad os tage en forsørger i købstæderne med 3 børn og med en bruttoindtægt på 8 100 kr., hvilket svarer til en skattepligtig indtægt på 6 800 kr. Ham vil regeringen give en lettelse på 15 kr. i skatten og 138 kr. i børnetilskud, hvorefter han har fået en samlet lettelse på 153 kr. Dette står overfor socialdemokratiets lettelse på 88 kr. i skatter og 150 kr. i børnetilskud. Der står altså 153 kr. overfor vor lettelse på 238 kr. Denne familie vil have en merudgift til brød og til mælk på mindst 100 kr. og en mindreindtægt, for skotøjets vedkommende, på 90 kr., det vil sige, at den har en merudgift på 190 kr. Den får efter regeringens og forligspartiernes forslag en lettelse på 153 kr., og derved bliver den ikke tilstrækkeligt hjulpet; men det bliver den efter socialdemokratiets forslag.

Jeg synes, der er grund til at fremhæve dette. Det er baggrunden for vore forslag, således som de nu som helhed er blevet forelagt. Vi har ment, at disse forhold måtte rettes op. Det er ikke vort, men regeringens ansvar, at forholdene udvikler sig sådan, at merudgiften får dette omfang. Havde regeringen ventet med hele dette lovkompleks, sådan at vi kunne have gennemført